

Πέτρος Ξένος: Από τη Λούχα της Ζακύνθου στην Αυστραλία

Αποκλειστικά στον Κόσμο, σε συνέχειες η αδημοσίευτη αυτοβιογραφία του Πέτρου Ξένου που καταγράφει το μεγάλο ταξίδι της ξενιτειάς από την Ελλάδα στην Βραζιλία κι από εκεί στην Αυστραλία. Η συνέχεια την άλλη Τετάρτη.

Μέρος έκτο

Δεν είχε μόνο η Ελλάδα δικτατορία. Εκείνον το καιρό στη Ιταλία ήταν ο Μουσουλίνης, στην Ισπανία ο Φράγκο, στην Γερμανία ο Χίτλερ, ο άνθρωπος εκείνος που του πέρασε από το μυαλό να κατακτήσει όλη την Ευρώπη και να απλώσει το φασισμό σε όλη την Ευρώπη και να κάνει τη Γερμανία κυρίαρχο κράτος σε όλο τον κόσμο. Άρχισε να προετοιμάζει και να εκπαιδεύει το στρατό του ώσπου κατάφερε να φτιάξει στρατό, στόλο και αεροπορία. Τον πιο τέλειο που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Τέλος, χωρίς να λογαριάσει τους ανθρώπους που θα σκότωνε ξεκίνησε από την Γαλλία που κατέλαβε σε μια εβδομάδα. Στη συνέχεια κατέλαβε την Πολωνία. Μερικά κράτη συνθηκολόγησαν μαζί του, όπως η Τουρκία, η Βουλγαρία, η Κροατία και βέβαια η Ιταλία του φασίστα Μουσουλίνι. Αντίσταση βρήκε στη Σερβία. Επόμενο ήταν να έρθει και η σειρά της Ελλάδος. Τι θα έκανε άραγε ο Μεταξάς; Θα άφηνε τα Γερμανικά στρατεύματα να περάσουν από την Ελλάδα ανεύχλητα; Όπως ήταν φυσικό ένα μικρό κράτος σαν την Ελλάδα θα ήταν αδύνατο να αντισταθεί σε μια τόσο μεγάλη δύναμη όπως τα γερμανικά στρατεύματα. Και εκτός αυτού όλοι ήξεραν ότι ο Μεταξάς και ο Βασιλιάς είχαν και κάποια συμπάθεια στη Γερμανία. Δεν άργησε και πολύ να απαντηθεί αυτό το ερώτημα.

Όταν ο Χίτλερ αποφάσισε να κατακτήσει την Ελλάδα και να περάσει για Αφρική και Αίγυπτο, έδωσε εντολή του φίλου του Μουσουλίνι, τα ιταλικά στρατεύματα να μπουνέ πρώτα στην Ελλάδα. Έτσι στις 28 Οκτωβρίου 1940, ο πρέσβης της Ιταλίας στην Αθήνα παρουσιάστηκε στον Ιωάννη Μεταξά και του είπε ότι ο Μουσουλίνι του ζητούσε να αφήσει τα Ιταλικά στρατεύματα να περάσουν από την Ελλάδα με άγνωστο σκοπό και άγνωστη κατεύθυνση. Δεν γνωρίζουμε αν αυτή ήταν η θέληση του Μεταξά ή τον ανάγκασαν οι σύμμαχοι αγγλοαμερικανοί. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι η μικρή Ελλάδα μέσω του Μεταξά είπε το ιστορικό όχι στον γερμανο-ιταλικό άξονα του φασισμού.

Ήρθε η άνοιξη αλλά μαζί της ήρθε και η καταστροφή της Ελλάδος. Όταν η Γερμανία είδε ότι η Ιταλία δεν θα έμπαινε ποτέ στην Ελλάδα, έστειλε στρατεύματα στην Βουλγαρία και από εκεί μπήκαν στην Μακεδονία και απλώθηκαν και στην υπόλοιπη Ελλάδα, ενώ η αεροπορία βομβάρδισε γέφυρες, λιμάνια, αεροδρόμια. Η κυβέρνηση τότε δεν είχε άλλη επιλογή από το να συνθηκολογήσει με τον κατακτητή και έφυγε για την Αίγυπτο. Ο περήφανος στρατός που τόσες δόξες είχε περάσει στην Αλβανία αφέθηκε μόνος στην μοίρα του προσπαθώντας με όποιο τρόπο μπορούσε να γυρίσει στο σπίτι του. Κουρελιασμένοι, κατατρεγμένοι, όσοι έμειναν ζωντανοί, γύρισαν στα σπίτια τους βλέποντας τον κατακτητή με μοτοσυκλέτες, καμιόνια γεμάτα, να σκορπούν παντού τον τρόμο. Ο Δημήτρης ήταν τότε μικρός, δεν θυμάται πολ-

λά πράγματα. Πολλά γεγονότα έχουν χαρακτηρίσει βαθιά στη μνήμη του που δεν θα ξεχάσει ποτέ. Όπως όταν ερχόταν οι Ιταλοί στο χωριό που η μάνα του έπαιρνε όλα και τα πέντε παιδιά που ζούσαν τότε και τα μάζευε όπως η κότα τα κλωσόπουλα. Ο Πέτρος στην αρχή δεν μπορούσε να καταλάβει τί συνέβαινε και γιατί δεν τον άφηνε ήσυχο να συνεχίσει το παιχνίδι με τους φίλους του. Μετά από καιρό κατάλαβε και έτρεχε πρώτος να κρυφτεί. Θυμάται ακόμη τον πατέρα του που άνοιγε λάκκους μέσα στο χώμα και έκρυβε το σιτάρι, το λάδι και ότι άλλο είχε το σπίτι.

Ο Πέτρος με την παιδική περιέργεια τον ρωτούσε γιατί το κάνει αυτό. Αυτός τον κοιτούσε ασιτηρά και του έλεγε να μην ρωτά και να μην πει ποτέ σε κανένα πως μπορούσε να τα αφήσει στο σπίτι που είχε πάνε να ταΐσει πέντε παιδιά και τρεις οι μεγάλοι, οκτώ στόματα. Αν τα έβρισκαν οι Ιταλοί ή οι Γερμανοί θα τον διάταζαν να τους τα δώσει όλα.

Μετά από λίγο καιρό από όταν ήρθαν οι Ιταλοί και οι Γερμανοί στο χωριό και πήραν όλα τα τρόφιμα άρχισε και η πείνα. Οι άνθρωποι χτυπούσαν καθημερινά την πόρτα ζητώντας ελεημοσύνη. Πολλοί άνθρωποι πέθαναν από πείνα ή τρώγοντας χόρτα με αποτέλεσμα να πρήζονται και να πεθαίνουν από αστιτία. Η οικογένεια του Δημήτρη κατάφερε να βρискουν το καθημερινό από τα γεωργικά προϊόντα που έβγαζε η γη. Θα χρειαζόταν ένα ολόκληρο βιβλίο για να γραφτούν αυτά που έγιναν στην κατοχή και μετά στον ανταρτοπόλεμο. Εμείς που τα ζήσαμε μας άφησαν κάτι μέσα μας όπως π.χ. να σεβόμαστε τα αγαθά που μας προσφέρει ο θεός και να είμαστε ευχαριστημένοι και ευγνώμονες για αυτά που με κόπο αποκτήσαμε.

Τα αδελφια του Πέτρου αρρώστησαν όλα από τύφο και τελικά πέθανε μία από τις αδελφές του, η Στέλλα, σε ηλικία 18 χρονών. Κάποτε τελείωσε η κατοχή και ο ανταρτοπόλεμος που άφησε πίσω του μίσος και έχθρα ο ένας για τον άλλο. Αδελφια, ξαδέλφια δεν μιλούσαν μεταξύ τους στο μαγαζί που μαζεύονταν οι χωριανοί μετά την δουλειά.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Θυμάται σαν να ήταν χτες να φοράει ένα κοντό παντελονάκι, μια μπλούζα πλεγμένη από τη μάνα του με άγριο μαλλί από τα πρόβατα, τη σάκα στον ώμο

Οι συμμαθητές και οι συμμαθήτριες του Πέτρου στο σχολείο του στην Λούχα. Ο Πέτρος στη μέση δίπλα στους τρεις αγαπημένους του φίλους. Αριστερά ο Μπάμπης, δεξιά ο Διονυσάκης και κάτω καθιστός ο Γιώργος.

Ο Παλιός ανεμόμυλος όπως είναι σήμερα ήταν τότε 2 χρονών και ενός μήνα.

και αυτή υφαμένη στον αργαλειό της μάνας. Έφτασε την πρώτη μέρα στο σχολείο. Πάνω από την πόρτα ήταν ακόμη μια ταμπέλα που έγραφε ιταλικά: Σκόλα Λεμεντάρε Δι Λούχα, Σχολείο Δημοτικό Λούχα. Δεν είχαν προλάβει να βγάλουν την ταμπέλα αν και δίπλα κυμάτιζε η ελληνική σημαία. Ήταν Σεπτέμβριος του 1945. Πριν δύο μήνες είχαν φύγει οι Ιταλοί. Από την αρχή του άρεσε του μπέμπη το σχολείο. Είχε πάρει απόφαση να μάθει γράμματα που όπως του έλεγαν οι μεγάλοι θα τον βοηθούσαν πολύ αργότερα στη ζωή του. Μα και αυτός ήθελε να γίνει κάτι στη ζωή. Δεν ήταν φτιαγμένος για τα πρόβατα, τις γελάδες, την φοράδα και τα μουλάρια.

Πολλές φορές αργότερα όταν πήγαινε στις μεγάλες τάξεις καθόταν με τις ώρες να σκεφτεί πιο επάγγελμα θα έκανε όταν μεγάλωνε. Για αυτό και παρακολουθούσε όχι μόνο τα δικά του μαθήματα, αλλά μια και το σχολείο ήταν μονοθέσιο, ένας δάσκαλος έκανε μάθημα σε όλες τις τάξεις, παρακολουθούσε και τα μαθήματα των μεγάλων τάξεων.

Ο δάσκαλος του, ο Διονύσιος Πατήρης από το Γαλαρό, αν και πολύ καλός διδάκτωρ, ήταν πολύ νευρικός. Αν κάποιος μαθητής πήγαινε αδιάβαστος θα τον τιμωρούσε χτυπώντας τον με την βέργα στις παλάμες που ο μπέμπης έφερνε από την κυδωνιά να μην σπάει. Αυτό όμως δεν τον στενοχωρούσε τον μπέμπη. Δεν θυμάται ποτέ να τον έδειρε ο δάσκαλος. Εκείνο τον καιρό το σχολείο ήταν γεμάτο παιδιά, αγόρια και κορίτσια. Περίπου 30 όπως φαίνονται στη φωτογραφία. Αν και με όλους τους συμμαθητές τα είχε πολύ καλά, τρεις ήταν οι πραγματικοί του φίλοι. Ο Διονυσάκης, ο Μπάμπης, ο Γιώργος-ορφανό πολέμου, ο Γιώργος παιδί της εξαδέλφης της Αθηνάς, κόρη της θείας του της Κατερίνας του Λινάρδου, παντρεμένη στο Σκουλικάδο, σκοτώθηκε ο άντρας της στον πόλεμο με τους Ιταλούς στην Αλβανία, πήρε το παιδί της το Γιώργο και ήρθαν στο χωριό. Ο μπέμπης τον αγαπούσε και τον λυπόταν τον Γιώργο γιατί δεν είχε πατέρα και δεύτερο γιατί τα άλλα παιδιά τον κορόιδευαν φωνάζοντας τον ψαρά που ήταν το παρατσούκλι του πατέρα του. Τον έπαιρνε στο σπίτι του και έπαιζαν μαζί. Ο Μπάμπης, ο πρώτος ξάδελφος του θείου του Παναγιώτη, αδελφού της μάνας του και τέλος ο Διονυσάκης, γειτονόπουλο και ακώριστοι φίλοι, μόνο ο ύπνος τους χώριζε, ορφανός κι αυτός από μάνα, η μάνα του πέθανε όταν γεννούσε. Είχαν κάνει πολλές τρέλες μαζί.